

EI PALAU DE CORREUS I TELEGRAFS DE VALÈNCIA: PROSÉS I SISTEMES CONSTRUCTIUS.

El Edifici de Correus i telègrafs de València es va construir entre 1915 i 1923 i va formar part de les infraestructures subvencionades per el govern de Maura per a la modernització del serveis postals a Espanya.

El jurat del concurs per al Projecte de la Casa de Correus de València va fallar a favor de la proposta del arquitecte D. Miguel Ángel Navarro, natural de Saragossa. El Palau, de estil Eclèctic, ocupa un lloc preferent dins de la plaça del Ajuntament.

En aquesta època els edificis de Correus representaven la solidesa del poder públic i de la comunicació, per aquest motiu es va dotar a la nova Casa-Correu amb les mes modernes instal·lacions i tecnologies de la època i amb els millors acabats. El resultat final es un monumental edifici que aplega fins als nostres dies com a part important del patrimoni arquitectònic i cultural de la ciutat.

Aquesta tesis té com objectiu el estudi i anàlisis dels sistemes constructius originals empleats en el edifici de Correus i Telègrafs de valència, mitjançant el anàlisis de la documentació bibliogràfica, de arxiu, gràfica existent i el estudi "in situ" del mateix.

Amb aquesta intenció, en primer lloc s'ha recopilat la documentació existent sobre el edifici de correus i telègrafs i tot açò s'ha contextualitzat mitjançant la bibliografia existent sobre la València de principis del Segle XX, Arquitectura Postal, Història de la Comunicació i Tecnologia del Correu i telègraf. També s'ha investigat sobre el edifici i la seva evolució, que amb 100 anys de existència, hi ha hagut nombroses reformes integrals.

També han segut descrits els processos originals de construcció del edifici, així com els treballs, tècniques empleades. El anàlisis de la documentació gràfica original ha sigut fonamental per a generar axonometries i detalls constructius que desgranen el procés de elaboració, amb els nous materials com el formigó armat, se integren amb els oficis tradicionals. El anàlisis constructiu es complementa amb un alçament gràfic complet del edifici, junt al desplaçament dels desapareguts paviments de taulell hidràulic i mosaic de Nolla, que varen revestir en 1923 les estàncies del edifici.

Aquesta investigació, reconeixent la materialitat del gran Palau de Comunicacions de València, permet documentar l'ús de nous materials, la aplicació de tecnologies innovadores i la practica de sistemes constructius singulars en València, a principis del segle XX.